

P. DJÈLÍ CLARK

RING SHOUT

CÀNTIC RITUAL o
CAÇANT KUKLUXOS A LA FI DELS TEMPS

Traducció de MARTÍ SALES

RING SHOUT

ÇÀNTIC RITUAL O CAÇANT KUKLUXOS A LA FI DELS TEMPS

Col·lecció Nüwa

Títol original: Ring Shout
Primera edició: febrer de 2021

Copyright © 2020 by P. Djèlí Clark

© de la traducció: Martí Sales, 2021

© de la il·lustració de coberta: Albert Monteys, 2021

© de l'edició: Mai Més, 2021

www.maimes.cat

info@maimes.cat

Maquetació i disseny: Mai Més

Correcció: Abel Carretero

Galerades: Antonio Torrubia

ISBN:978-84-122356-6-1

DL GI 53-2021

Imprès a Catalunya

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre per qualsevol mitjà o procediment, incloses la reprografia i el tractament informàtic, la fotocòpia o la gravació, la difusió a través d'internet i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense el permís escrit dels titulars del *copyright*.

A en Claude McKay:
«Si hem de morir, que no sigui com porcs.»

I a la mama de la Lulu Wilson: «La mama era a la cabana
amb un nadó d'una setmana la nit que van arribar
dotze kukluxos. Van entrar d'un en un i ella els va tombar
l'un darrere l'altre.»

Nota 15:

Fem un càntic que va del vell faraó i Moisès. El Senyor separa les aigües del mar Roig i tota la seva gent s'escapa per allà. El vell faraó vol empaitar-los, però llavors les aigües li cauen al damunt! I diem: els hostes del faraó han guillat, i el càntic recorda com ell devia posar el crit al cel. Jo era petit quan els soldats de la Unió van venir a dir-nos que érem lliures. Sempre he vist els seus uniformes blaus com les aigües que van caure al damunt del vell faraó, perquè els amos i les mestresses malvats segur que també van posar el crit al cel quan ens van veure marxar (rialles).

Entrevista amb l'oncle Will,
67 anys, traduïda del gullah per
Emma Krauss (en endavant, EK).

U

Has vist mai una desfilada del Klan?

A Macon no les fem tan grosses com les que es veuen a Atlanta. Però en aquesta ciutat d'uns cinquanta mil habitants hi ha prou membres del Klan per muntar una bona marxa de sonats quan els ve de gust.

Com aquesta de dimarts 4 de juliol, que és avui.

Hi ha un munt de gent desfilant per Third Street, amb túniques blanques i caputxes de punxa. No n'hi ha ni un que porti la cara tapada. He sentit dir que els primers klans, després de la guerra civil, es tapaven amb fundes de coixí o sacs de farina per fer les seves malifetes, fins i tot es pintaven la cara per fer veure que eren negres. Però al Klan que tenim el 1922 no li cal amagar-se.

Aquí els tenim —homes, dones, fins i tot nadons del Klan—, tots somrient com si anessin de pícnic un diumenge. Fan focs artificials: bengales, traques, coets i coses que sonen com canonades. Una banda de música s'afegeix al xivarri, i tothom, ho juro, es posa a picar de mans seguint el ritme. Amb tanta gresca i onejar de banderes, gairebé t'oblides que són monstres.

Però jo caço monstres. I els reconec així que els veig.

—Un petit kuklux moooot —em canta baixet una veu a cau d'orella—. Dos petits kluxos moooots, tres petits kluxos, quatre petits kluxos, cinc petits kluxos moooots.

Veig la Sadie ajupida al meu costat, els cabells castanys recollits amb una trena llarga que li cau pel pit. Acluca un ull per apuntar amb el fusell a la multitud que hi ha a baix mentre acaba la cançoneta i fa veure que prem el gallet.

—Clic, clic, clic, clic, clic!

—Prou! —Aparto el canó del fusell amb un llibre atrotinat—. Se't dispara això i em deixes sorda. A més a més, ens podrien veure.

La Sadie em mira amb ulls castanys i grossos, torça els llavis i escup un gargall de tabac al terrat. Faig una ganyota. Aquesta noia té alguns costums fastigosos.

—Collons, Maryse Boudreaux. —Es penja el fusell creuat a sobre el peto, que li queda balder al cos escanyolit, i es posa les mans als malucs per fer-me el clàssic número de «Sadie la camperola mulata furiosa»—. Estàs tot el dia emprenyada. Tens 25 anys o 85? De vegades me n'oblido. Aquí dalt no ens veu ningú, només els ocells.

Assenyala els edificis que s'enfilen més amunt que els cables del telègraf del centre de Macon. Som dalt d'un dels antics magatzems de cotó que hi ha a Poplar Street. Fa temps, en aquesta zona es guardava el cotó que portaven de les plantacions, abans d'enviar-lo riu Ocmulgee avall amb vaixell de vapor. Allò blanc i flonjo, amarat de suor i de sang d'esclaus, que va aixecar aquesta ciutat. Avui als magatzems de Macon encara hi ha cotó, però és per les fàbriques locals i pel ferrocarril. Veure els klans arrossegant els peus pel carrer em recorda aquelles bales de cotó, amarades encara de la suor i la sang dels negres, anant cap al riu.

—No n'estaria tan segura, d'això —intervé la Chef. Seu d'esquena a la paret del terrat, una punta de Chesterfield als llavis foscos, i fa el seu típic somriure de suficiència—. A la guerra sempre miràvem si hi havia franc tiradors. «Vigileu el fang amb un ull, amb l'altre mireu endavant i amb tots dos cap a dalt», ens deia el sergent. Quan algú cridava «tirador!» sortíem escopetejats. —A sota de la gorra militar estreta de color mostassa, els ulls se li fan petits i el somriure s'esvaeix. Es treu el cigarro de la boca i exhala un fil blanc.— Odiàvem els putos franc tiradors.

—Això no és cap guerra —contesta la Sadie. Ens la mirem totes dues com volent dir—. Aviam, no és *aquell* tipus de guerra. Allà a baix no hi ha ningú mirant si hi ha francctiradors. A més, la Winnie només la veus just abans que te la foti entre cella i cella. —Es pica el front amb la punta dels dits i somriu amb malícia, la bola de tabac inflant-li la galta.

La Sadie no és francctiradora, però no diu cap mentida. Pot encertar les ales d'una mosca. No ha estat ni un dia a l'exèrcit de l'oncle Sam, però sí que anava a caçar amb el seu avi a Alabama. La Winnie és el seu Winchester del 1895, amb culata de noguera, mecanisme gris gravat i canó de 24 polsades. No en sé gaire, d'armes, però he de dir que aquesta mata de collons.

—Esperar em fot molt nerviosa. —Rebufa i es posa la camisa de quadres vermells i negres per sota del peto—. I jo no sé passar l'estona llegint contes per a criatures com fa la Maryse.

—Contes tradicionals. —Ensenyo el llibre—. Ho posa aquí a la coberta.

—Lo que sigui. Les històries del germà Llop i el germà Os a mi em semblen per a criatures.

—Són millors que la premsa sensacionalista que t'agrada a tu —li responc.

—Us dic que hi ha coses interessants, ja ho veureu. En tot cas, quan matarem alguna cosa? Això dura massa!

Té raó. Fa tres quarts que som aquí dalt, i al migdia el sol de Macon no és cap broma. Els cabells ben trenats i amb clips m'han quedat xops sota una gorra marró de venedor de diaris. De la suor, se m'agafa la camisa blanca de ratlles a l'esquena. I aquests pantalons ajustats de llana tampoc ajuden. Prefereixo un vestit ample d'estiu que deixi respirar. No entenc com els homes poden viure apretats així.

La Chef s'aixeca, s'espolsa, fa una última calada profunda al Chesterfield i l'esclafa amb una bota militar descolorida. Sempre m'impressiona la seva alçada, és clarament més alta que jo i, de fet, més alta

que molts homes. És prima també, tota cames i braços llargs i foscos entaforats en una casaca marró i uns pantalons militars. M'imagino que als homes del kàiser se'ls va travessar la xucrut quan van veure que carregava amb els Black Rattlers a la Meuse-Argonne.

—A les trinxeres, l'única cosa viva a part de nosaltres eren els polls i les rates. Els polls no servien per una merda. Les rates te les podies cruspir. Només has de posar la trampa i l'esquer que calgui.

La Sadie simula una arcada com si s'hagués empassat el tabac.

—Cordelia Lawrence, de totes les històries fastigoses que ens has explicat d'aquella guerra fastigosa, aquesta és de llarg *la més* fastigosa!

—Vas menjar rates, Cordy?

La Chef només fa una rialleta i marxa. La Sadie em mira i fa veure que vomita. Em cordo les polaines verdes, m'aixeco i em guardo el llibre a la butxaca del darrere. Vaig fins a la Chef, que és a l'altra banda del terrat i mira avall.

—Tal com us deia —hi torna—, si vols enxampar una rata, has de posar la trampa i l'esquer adequats. Després, només cal esperar.

La Sadie i jo li seguim la mirada fins al carreró que hi ha darrere de l'edifici, lluny de la desfilada i on és difícil que hi vagi ningú. A terra hi ha el nostre esquer. Un gos mort, esquarterat, les tripes roses i sanguinolentes empastifen les llambordes, tot barrejat amb pell negra cremada. La pudor arriba fins i tot aquí dalt.

—Calia que el destrossessis així? —pregunto amb la panxa regirada.

La Chef s'arronsa d'espatlles.

—Si vols caçar abelles, has de posar-hi prou mel.

«Igual que la germana Guineu atrapa el germà Conill», m'imagino que diu el meu germà.

—Sembla que només cacem mosques —murmura la Sadie. S'inclina per la cornisa i escup tabac cap al cadàver, però falla de molt.

Me la miro malament.

—Una mica de respecte, no?

La Sadie fa una ganyota i mastega més fort.

—El quisso és mort. Una escopinada no li farà cap mal.

—Igualment. Podríem mirar de no ser tan ordinàries.

Esubfega.

—Preocupar-te per un gos quan ens hem carregat coses pitjors.

Obro la boca, però decideixo que no val la pena contestar.

—Macon no trobarà a faltar un petaner —diu la Chef—. Si et serveix de consol, el pobrissó no s'ho ha vist venir.

Acarona el ganivet de trinxera alemany que duu a la cintura, el seu trofeu de guerra. No em serveix de consol. Continuem mirant la gossa, amb el rebombori de la desfilada darrere nostre.

—Com és que als kukluxos els agrada el gos? —pregunta la Sadie trencant el silenci.

—Marcat però al punt —afegeix la Chef—. Aquest l'he passat per la graella.

—És lo que dic. Per què gos i no, posem, pollastre? O porc?

—Potser no tenen pollastres allà on viuen, o porcs... Només gossos.

—O una cosa que *té gust* de gos.

El meu estómac podria estalviar-se aquesta conversa, però quan la Sadie s'embala més val deixar-la fer.

—Potser hauria de posar-hi una mica de pebre i espècies —fa broma la Chef.

La Sadie fa que no amb les mans.

—Als blancs se'ls enfoten, el pebre i les espècies. Els agrada el menjar insípid, com l'aigua.

Quan esclaten els coets i exploten els petards, la Chef entretanca els ulls sobre els pòmuls alts.

—No ho sé. Quan era a França els gavatxos feien uns tiberis collonuts. A la Sadie se li fan els ulls petits.

—Que tornes a parlar de rates, Cordy?

—A les trinxeres no, a París, després de l'armistici. A les noies franceses els encantava cuinar per als soldats negres. I els agradava fer un munt de coses més, a part de cuinar. —Pica l'ullet i fa un somriure

murri—. Ens cuinaven *steak tàrtar*, *cassoulet*, ànec confitat, *ratatouille*... No facis aquesta cara, Sadie, la *ratatouille* no es fa amb rates.

La Sadie no sembla convençuda.

—Doncs no sé quina classe de blancs hi ha a França, però els d'aquí no saben condimentar el menjar si no tenen un Negrot que els ho faci. —Obre molt els ulls—. Quina olor devem fer els Negrots pels kukluxos? Creieu que per a les seves nàpies els Negrots fan olor de gos cremat i que per això ens venen al darrere? Creieu que hi ha Negrots allà on viuen ells? I si...

—Sadie! —salto, perdent la poca paciència que em queda—. Quantes vegades t'he dit que no facis servir aquesta paraula? Almenys davant meu.

La mulata em mira rodant tant els ulls que em sorprèn que no s'adormi.

—Per què et fots així, Maryse? Sempre dic *Negrots* amb N majúscula. Li clavo la mirada.

—I quina diferència hi ha?

Té els collons de mirar-me com si jo fos ximple.

—Doncs que amb N majúscula és respectuós.

La Chef em veu perduda i decideix intervenir:

—I com podem saber si fas servir una N majúscula o una *n* normal? Ara la Sadie ens contempla a les dues com si no entenguéssim que dos i dos fan quatre.

—Com volem que digui *negrot* amb *n* minúscula! És un insult!

M'adono que ara la Chef també està perplexa. Encara que portes sin tots els científics del món per investigar com funciona el cap de la Sadie, no se'n sortiren. Però la Chef no es rendeix:

—Llavors, un blanc por fer servir *Negrot* amb N majúscula?

La Sadie fa que no amb el cap, com si tot això estigués escrit en un llibre entre el Levític i el Deuteronomi.

—Mai! Els blancs sempre ho diuen amb *n* minúscula! I si intenten dir-ho amb N majúscula, els hi fots empassar les pròpies dents. De

debò, quin parell! Quina mena de Negrotés sou, que m'heu de preguntar això?

Dibuixo un cercle perfecte amb els llavis i em dispo a dir-li exactament *quina mena*, però la Chef aixeca un puny per fer-nos callar i mirem cap avall. Tres kukluxos entren al carreró.

Porten túniques blanques amb les caputxes tretes. El primer és alt i esprimatxat i té una nou del coll que veig des d'aquí. Escruta amb rapidesa el carreró i ensuma l'aire amb un nas que sembla un bec. Quan veu el cadàver del gos s'hi acosta a poc a poc, encara ensumant. Els altres dos kukluxos —un de baixet i gras, l'altre, una massa de músculs amb un pit enorme— hi van tot seguit.

De seguida veig que tenen alguna cosa estranya. No són només les disfresses estúpides. Potser és perquè ensumen un gos esbudellat i mig cremat com una persona qualsevol ensumaria un bon àpat. No caminen normal, caminen tibats i a batzegades. I respiren massa ràpid. Són coses que qualsevol pot veure si s'hi fixa una mica. Però el que només uns quants podem veure —gent com jo, la Sadie i la Chef— és la manera com a aquests homes se'ls mouen les cares. Hi insisteixo: *mouen*. No paren quietes ni un moment, s'arruguen i es retorcen, com els reflexos dels miralls de les fires.

El primer kuklux es posa de quatre potes, amb les mans a terra i les cames estirades de puntetes. Treu la llengua, fa una llepada llarga al cadàver del gos i es taca de sang els llavis i la barbata. Li surt un gruny del fons de la gola que m'esgarrifa de dalt a baix. De cop, obre la boca del tot i clava les dents al cadàver, arrenca trossos de carn i se'ls empassa. Els altres dos també es posen de quatre grapes i mengen tots alhora. L'estómac em fa tombarelles.

Miro la Sadie. Ja està en posició, apuntant amb la Winnie, la mirada fixa i la respiració regular. S'ha acabat mastegar tabac i la xerrameca. Quan ha de disparar està tan tranquil·la com la pluja de primavera.

—Creus que l'encertaràs des d'aquí? —xiuxiueja la Chef—. Estan molt junts!

La Sadie no contesta, quieta com una estàtua. Llavors, coincidint amb un terrabastall que ve dels petards de la desfilada, prem el gallet. La bala vola i passa just per l'angle que forma el colze d'un dels kukluxos, penetra el cos de la gossa i toca el que la Chef hi ha amagat.

A la guerra, la Cordy havia adoptat el malnom de Chef. No per cuinar, almenys no per cuinar menjar. Els soldats francesos li van ensenyar a muntar coses per fer explotar alemanys i ensorrar trinxeres, com el que ha ficat al cadàver. Quan la bala de la Sadie travessa la carn de la gossa, tot explota! La detonació és més forta que les dels focs artificials, jo abaixo el cap i em tapo les orelles. Quan m'atreveixo a mirar a baix, de la gossa només en queda una taca vermella. Els kukluxos estan tots fora de combat. A l'esprimatxat li falta la meitat de la cara. Un altre ha perdut un braç. El pit del més fort és un esvoranc.

—Déu meu, Cordy! —esbufego—. Com era de grossa la bomba que has posat?

Ella somriu, satisfeta de la seva obra.

—Prou grossa, diria.

No és només pólvora el que s'ha carregat els kukluxos. La gossa estava farcida de perdigons de plata i escòria de ferro. La millor manera de liquidar aquestes criatures. Em trec el rellotge de la butxaca, l'obro i miro l'hora.

—Tu i la Sadie aneu a buscar el camió. —Assenyalo els kukluxos amb el cap—. Jo els preparo per enduu'ns-els. Ràpid. No tenim gaire temps.

—Per què he d'anar jo a buscar el camió? —rondina la Sadie.

—Perquè no ens interessa tenir una mulata carregada amb un escopetot passejant pel carrer —replica la Chef i llença una corda gruixuda per la cornisa del terrat.

No responc les queixes de la Sadie, no para. Agafó fort la corda i començo a baixar. Hem fet el que hem pogut per a no ser vistes. Però si arriba algú i troba tres kukluxos morts i tres dones negres... bé, tindrem problemes segur. La Sadie crida quan soc a mig camí de baixada.

—Em sembla que es mouen!

—Què? —diu la Chef, just a sobre meu—. Baixa per la corda, nena, i fotem el camp.

La Sadie hi torna:

—Us dic que els kukluxos es mouen!

Què li agafa, ara? M'aguanto amb les cames fixades a la corda i em giro per mirar. El cor em fa un salt. Els kukluxos *es mouen!* El fort està assegut i es toca el pit foradat. El baixet i gras també es mou i busca el braç que li falta. Però és l'esprimatxat el primer que es posa dret, sense la meitat de la cara, de manera que se li veu l'os. Mou l'ull bo fins que em localitza, obre la boca i deixa anar un xiscle que no és humà de cap manera. És aleshores quan m'adono que la cosa s'embolica.

El carreró s'omple del so repugnant d'ossos petant, de carn i músculs estirant-se i tibant. El cos de l'esprimatxat creix fins a una mida impossible, la pell se li esquinça amb la mateixa facilitat amb què se li estripa la túnica blanca. A la cosa que ara hi ha al seu lloc no se li pot dir home. Deu fer gairebé tres metres, les cames doblegades com les potes del darrere d'una bèstia, un tors llarg i el doble d'ample que el de la majoria d'homes. De les espatlles li surten uns braços botits d'ossos i músculs que li arriben a terra. Però és el cap el que destaca més: llarg i corbat, acaba en un os en punxa.

És un kuklux. Un *autèntic* kuklux. Tot ell és d'un blanc d'os pàlid, fins i tot les urpes, que són com ganivets forjats d'ivori. Només els ulls no són blancs. N'hauria de tenir sis en total: taques vermelles sobre negre en dues files de tres a cada costat del cap corbat. Però igual que a l'home esprimatxat, la bomba de la Chef li ha arrencat la meitat de la cara. Els ulls que li queden em miren fixament. I arronsa el que se suposa que són els llavis del morro i deixa veure un niu de dents que són com caramells punxeguts... Just abans de llençar-se contra mi.

Veure un kuklux que se t'abraona rabiós quan penges de la paret d'un edifici em costarà oblidar-ho. Sento el tret d'un fusell i una bala li toca l'espatlla. Un altre tret i una segona bala li entra al pit. Miro

amunt i veig la Sadie, que s'assembla a una foto de Stagecoach Mary que vaig veure una vegada, disparant entre cartutxos pels aires. Encerta el kuklux dos cops més i s'atura per recarregar. No l'ha matat pas, només el fa recular, sagnant, adolorit i emprenyat.

Però la Sadie m'ha regalat uns segons preciosos. A sobre meu, la Chef em crida i m'ofereix el braç estès. Però no penso pujar, a no ser que el kuklux se'm tiri al damunt. Busco desesperadament una manera de fugir i em fixo en una finestra. Em deixo caure per la corda i se'm cremen les mans de l'aspror de les fibres. Per favor, que estigui oberta! No està oberta, però gairebé crido «al·leluia!» quan veig que falta el vidre d'un costat. M'agafo a la vora superior amb una mà i poso la meva sabata Oxford marró a la part de baix. Sento crits a dalt i de cua d'ull veig el kuklux que corre i salta per enxampar-me, amb les urpes esteses i la boca oberta.

Em fico pel forat i pràcticament em deixo caure a dintre, just abans que el kuklux s'estavelli contra la paret. Un morro allargat trenca l'altre vidre i mossega en l'aire. El fusell de la Sadie torna a l'activitat i el monstre brama de dolor. Mira cap amunt, clava les urpes esmolades als maons i comença a grimpar.

Tot això m'ho miro estirada a sobre d'una bala de cotó. He tingut sort, hauria pogut ser molt pitjor si aterro al terra de fusta. Igualment la caiguda m'ha fet un mal terrible. Deixo passar uns segons i em poso dreta trontollant. Estic tota masegada. És fosc, això, excepte la llum del sol que entra per les finestres. I fa una calor sufocant. Moc el cap per espavilar-me. Ja no sento trets de fusell, però sé que hi ha brega a la teulada. He de tornar-hi per ajudar la Chef i la Sadie. He de...

Alguna cosa molt pesada s'estavella contra les portes del magatzem i faig un bot. Potser algú ha sentit el merder que hem fet per sobre dels petards i ha decidit venir a donar un cop d'ull? Tornen a envestir les portes, prou fort per gairebé esbotzar-les, i sé que no són humans. L'únic que pot fer això són... Les portes salten de les frontisses abans que acabi el meu raonament i aboquen llum de dia i monstres. Els altres dos kukluxos. Se m'ha acabat la sort.

Són fàcils de reconèixer. A un li falta un braç. L'altre és potser el kuklux més enorme que he vist mai i té un esvoranc al pit blanc pàl·lid. Tots dos ensumen l'aire buscant. Els kukluxos no hi veuen bé, encara que tinguin sis ulls. Però el seu olfacte guanya el del millor perdiguer. Em localitzen en un tres i no res. I es posen a galopar de quatre grapes i a grunyir cap a mi, la seva presa.

Però tal com he dit abans, em dedico a caçar monstres.

I tinc una espasa que canta.

Només he de mormolar mitja pregària i ve cap a mi, surt del no-res i m'arriba a la mà expectant una empunyadura de plata lligada a un fumerol que es mou com petroli fins que desapareix. La fulla plana que queda és gairebé la meitat d'alta que jo i té dibuixos gravats al ferro fosc. Em ballen visions pel cap com sempre que ve l'espasa: un home amb els peus tallats, en carn viva, que extreu plata a una mina del Perú; una dona parint que crida i expulsa sang als budells d'un vaixell d'esclaus; un noi amb l'aigua fins al pit en un camp d'arròs de les Carolines.

I llavors hi ha la noia. Sempre ella. Asseguda a les fosques, tremolant, amb uns ulls grossos que em miren amb terror. Aquesta por és una força poderosa, com un llac negre que m'amenaça amb un bateig terrible.

«Ves-te'n!», xiuxiuejo. I ho fa.

Excepte la noia, les visions són sempre diferents. Gent que Déu sap el temps que fa que és morta. L'espasa atreu els seus esperits i els sento cantar llengües diferents que es barregen en una harmonia que em passa per sobre i se'm queda a la pell. Són ells els que forcen els que estan lligats a l'espasa —els cabdills i els reis que els van vendre— a pregar als vells déus africans que s'aixequin i ballin al ritme de la cançó.

Tot això passa en un tancar i obrir d'ulls. Ja tinc l'espasa aixecada amb les dues mans llesta per a rebre els kukluxos que se m'abraonen. Tot i ser molt grossa, la fulla té un pes equilibrat que em resulta fàcil de manejar, com si l'haguessin feta per a mi. De cop, el ferro negre esclata fent una foguerada, com si un dels déus africans hagués obert amb fúria un ull flamejant.

El primer kuklux queda enlluernat. S'atura en sec i aixeca el braç que li queda per mirar d'apagar el petit estel. Jo danso al compàs dels càntics que em ressonen al cap, el ritme em guia i brando l'espasa. La fulla talla músculs i ossos com si fossin carn dura. El kuklux perd l'altre braç i xiscla. Continuo amb un tall al coll desprotegit i el monstre es desploma fent gàrgares amb la sang fosca que raja. El kuklux més gran trepitja l'altre per atacar-me i se sent un crac que em sembla que és l'espina del monstre.

Un fora.

Però el kuklux gran no em deixa descansar. Se'm llença al damunt i m'aparto d'un salt perquè no m'esclafi. Alhora li foto un bon tall que el fa udolar, però m'envesteix una altra vegada amb unes queixalades que gairebé m'enganxen el braç. M'ajupo i em fico al laberint de cotó empaquetat, faig ziga-zagues fins que m'entaforo en un racó i em quedo quieta.

Sento el kuklux que grata les bales de cotó amb les urpes, buscant-me. Per sort l'espasa s'ha apagat. Però no em quedaré gaire estona amagada. He de tornar a ser la caçadora. Acabar això.

«Vinga, germana Conill», m'apressa el meu germà. «Pensa un truc per enredar el germà Os!»

Em trec el rellotge de la butxaca i li faig un petó. Amb un gest ràpid el llenço perquè repiqui sobre el terra de fusta. El kuklux salta i corre cap al soroll. Aprofito per pujar a les bales i corro i salto d'una a l'altra fins que arribo on el veig encorbat ensumant el rellotge abans d'esclafar-lo amb el peu ple d'urpes.

Això em treu de polleguera més que res.

Faig un crit i me li llenço al damunt. Els càntics que sento dins del cap es tornen frenètics.

Caic a l'esquena del monstre i li clavo l'espasa a la base del coll. Abans que se'm pugui treure de sobre m'agafó a l'extrem del cap punxegut i, amb tota la força del cos, li enfonso l'espasa ben endins. El kuklux es convulsiona una vegada i es desploma de cara, com si els ossos se li haguessin tornat de gelatina. Caic amb ell, amb compte de

no quedar atrapada a sota i encara amb l'empunyadura de plata ben agafada. Recupero l'alè i faig un repàs ràpid per comprovar que no tinc res trencat. Em poso dreta, poso una bota al damunt de l'esquena de la cosa morta i desclavo la fulla. La sang fosca crepita en el ferro negre com aigua en una paella calenta.

Detecto moviment de cua d'ull i giro de cop. Però són la Chef i la Sadie. Quin descans. Els músculs se'm relaxen i els càntics del cap baixen de volum fins a fer-se murmuri. La Chef xiula fluix quan veu els dos kukluxos morts. La Sadie només gruny, que en ella és el que més s'acosta a una felicitació. Dec fer una pinta horrible. En algun moment he perdut la gorra i ara els cabells despentinats són com un núvol negre enredat que envolta la meva cara de color cafè.

—Has cridat el coltell de matar porcs? —pregunta la Sadie quan veu l'espasa.

—I el de dalt? —pregunto sense fer cas i respiro fondo.

La Sadie acarona la Winnie.

—També ha rebut un bon grapat de bales.

—I aquest ganivet quan les coses s'han complicat —afegeix la Chef, fent uns copets al seu trofeu de guerra.

A fora, la desfilada ha passat de llarg. Però encara se senten la banda de música i els focs artificials. Com si no hi hagués hagut cap batalla de monstres a només quatre carrers. De tota manera, segur que hi ha algú que sap la diferència entre un petard i un tret de fusell.

—Fotem el camp —dic—. Només ens faltaria la policia, ara.

Les forces de l'ordre de Macon i el Klan no tenen bona relació. És sorprenent, oi? Sembla que a la policia no li fa el pes que el Klan amenaci amb presentar un dels seus com a candidat a xèrif. Això tampoc no vol dir que els polis siguin amics dels negres. O sigui que mirem d'evitar-los.

«Quan el germà Os i el germà Lleó es barallen», recordo que deia el meu germà, «val més que s'aparti el germà Conill!».

La Chef fa que sí amb el cap.

—Va, mulata, i ara què fas?

Em tombo i veig la Sadie que furga una bala de cotó amb el fusell.

—Vosaltres no heu pensat mai en un camp de cotó —murmura—, o sigui que no m'estranya que no ho sapiguen. Però al juliol la collita tot just comença. Aquest magatzem hauria d'estar buit.

—I què? —Miro nerviosa cap al carreró. No tenim temps per a això.

—Doncs que —em replica mentre remena dins la bala— vull veure què amaguen.

Treu el braç amb una ampolla de vidre fosc a la mà. Somriu, la destapa i fa un glop que l'estremeix.

—Whisky de Tennessee! —udola.

La Chef furga una altra bala amb el ganivet i en treu dues ampolles més.

Li torno el gruny a la Sadie. El whisky de Tennessee és molt car, i més amb la Prohibició encara vigent. I aquesta petita batuda de monstres costa calés.

—Ens n'emportem tot el que puguem, però afanyem-nos!

Em miro el kuklux mort a terra. La pell blanca del monstre ja s'ha tornat grisa, s'esparraca per l'aire, que se l'enduu com si fos cendra de paper, es converteix en pols davant nostre. Això és el que li passa a un kuklux quan el maten. El cos s'esmicola i s'esfuma com si no fos d'aquí, i ja us asseguro que *no és d'aquí*. D'aquí a vint minuts no quedarà sang ni ossos ni res, només pols. És com si lluitéssim contra ombres.

—Vols un cop de mà? —diu la Chef assenyalant el kuklux mort.

Faig que no amb el cap i sospesant l'espasa.

—Porteu el camió. La Nana Jean ens espera. Tinc això.

La Sadie rebufa.

—Tot aquell merder per una gossa, i tu ni t'immutes.

Veig com marxen i torno a mirar el kuklux mort. La Sadie ho hauria d'entendre. La gossa no feia cap mal. Aquests monstres són malvats i cal liquidar-los. No tinc cap remordiment per això. Aixeco l'espasa

i la deixo caure fort, tallant el braç del kuklux pel colze. M'esquitxen la sang i els coàguls, però a l'instant es fan polsim. Torno a sentir cantar els cabdills i els esclaus morts de fa temps. Sense pensar-ho, em trobo taral·lejant al ritme de l'espasa cantaire mentre enllesteixo aquesta feina horrible.